

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 18, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1630](#) 09-09-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:7170](#) 08-09-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2723](#) 03-09-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6695](#) 26-08-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2524](#) 06-08-2020

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:9018](#) 14-09-2020

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:9020](#) 09-09-2020

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:3046](#) 08-09-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:8040](#) 07-09-2020

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:5522](#) 22-07-2020

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:4492](#) 03-06-2020

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Hebben partijen een bindende afspraak gemaakt over de door de man te betalen kinderalimentatie van € 70 per maand voor hun beider kind? Het hof oordeelt van niet. Hof stelt de door de man te betalen kinderalimentatie vast op € 2,50 per maand.

Bij beschikking heeft de rechtbank bepaald dat de man met ingang van 1 augustus 2019 € 70 per maand aan kinderalimentatie aan de vrouw dient te voldoen. De man is met één grief in hoger beroep gekomen van de bestreden beschikking. Met deze grief komt hij op tegen het oordeel van de rechtbank dat partijen met elkaar zijn overeengekomen dat de man € 70 per maand aan kinderalimentatie zou voldoen. De man verzoekt het hof de bestreden beschikking te vernietigen. De vrouw heeft in hoger beroep geen verweer gevoerd.

Het hof overweegt dat de vraag of een (mondelinge) overeenkomst met een bepaalde inhoud tot stand is gekomen, moet worden beantwoord aan de hand van de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen mochten toekennen en van wat zij in dat verband redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (HR 2 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2043). Het is in de eerste plaats aan de vrouw, die zich op de rechtsgevolgen ervan beroept, om de feiten en omstandigheden te schetsen op grond waarvan geconcludeerd zou moeten worden dat partijen een afspraak over de kinderalimentatie hebben gemaakt. De vrouw heeft daartoe op de zitting bij de rechtbank gesteld dat partijen in overleg met het gebiedsteam met elkaar hebben afgesproken dat de man een bedrag van € 70 per maand zal voldoen. Zij heeft daarbij verwezen naar de voorafgaande aan die zitting ingebrachte e-mail van de heer X van 12 juli 2019, waarin deze de afspraken benoemt. Daarnaast heeft de man ter zitting erkend dat tijdens het overleg is gesproken over een bijdrage van de man van € 70 per maand en dat hij heeft gezegd: 'Oké dan'. De man heeft daar ter zitting tegenover gesteld dat hij met die opmerking bedoeld heeft te zeggen dat hij erover wilde nadenken. Verder heeft de man verklaard dat zowel hij als zijn advocaat nog achter de e-mail hebben aangebeld, maar dat de heer X geen aanleiding heeft gezien zijn e-mail aan te passen. De man zou nooit hebben ingestemd met dat bedrag omdat zijn draagkracht ontoereikend is. In hoger beroep heeft de man verder aangevoerd dat partijen één gesprek met het gebiedsteam hebben gehad van maximaal één uur en dat de heer X geen

kennis had van de zaak. Van de gemaakte draagkrachtberekeningen was hij niet op de hoogte.

Het hof stelt voorop dat de stelling van de vrouw dat partijen een afspraak hebben gemaakt dat de man € 70 per maand aan alimentatie zou gaan betalen pas in de loop van de procedure bij de rechtbank is ingenomen, simpelweg omdat die afspraak ook pas medio juli 2019 zou zijn gemaakt. Het hof moet het daarom doen met de stellingen die daarover over en weer vanaf dat moment zijn ingenomen. Het hof is van oordeel dat uit de e-mail van de heer X, en de omstandigheid dat hij deze niet heeft willen aanpassen, kan worden afgeleid dat hij in elk geval de veronderstelling heeft gehad dat er tussen partijen een afspraak over de alimentatie is gemaakt. Echter, in het licht van alle omstandigheden van het geval, oordeelt het hof dat te weinig om als vaststaand aan te nemen dat er die ochtend een dergelijke vaste afspraak is gemaakt. Het gaat immers om de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen hebben mogen geven. In het bijzonder is de vraag of de vrouw uit de bewoordingen van de man 'Oké dan' heeft mogen afleiden dat hij onvoorwaardelijk akkoord was met het besprokene. Het hof beantwoordt die vraag ontkennend.

In de eerste plaats acht het hof van belang dat op dat moment de procedure over de kinderalimentatie nog liep, en partijen beiden werden bijgestaan door advocaten. Dat de man zich – mede gezien zijn beperkingen – zonder overleg met zijn advocaat zou hebben willen binden lijkt minder waarschijnlijk. Het hof neemt verder in aanmerking dat de beweerdelijke afspraak zou zijn gemaakt kort nadat de rechtbank bij beschikking voorlopige voorzieningen van 19 juni 2019 de kinderalimentatie had bepaald op een bedrag van € 2,50 per maand, terwijl ook uit een andere berekening in de procedure die bij de rechtbank liep, was gebleken dat de man zoveel draagkracht niet had, zodat niet zonder meer valt in te zien dat de man opeens met een bedrag van € 70 per maand akkoord zou zijn. Ook is de vraag of het overleg met het gebiedsteam daartoe wel de geëigende plek was, nu dat overleg (mede) bedoeld was om de omgangsregeling op gang te brengen, en onweersproken vaststaat dat de heer X niet op de hoogte was van de procedure rond de kinderalimentatie. De vrouw heeft daarom niet zonder meer mogen aannemen dat de man met de door hem gebruikte bewoordingen onvoorwaardelijk heeft willen instemmen met de voorgestelde kinderalimentatie. Ten slotte acht het hof het feit dat zowel de man als zijn advocaat nog contact heeft gezocht met de heer X, omdat volgens hen in diens e-mail ten onrechte een alimentatieafpraak staat vermeld, een aanwijzing dat in elk geval de man niet van mening was dat die afspraak er lag.

Nu de vrouw overigens geen omstandigheden heeft geschetst die tot het oordeel kunnen leiden dat partijen op 12 juli 2019 een bindende afspraak over de alimentatie hebben gemaakt, komt deze niet vast te staan.

De man heeft zich op het standpunt gesteld dat dit met zich brengt dat de verzoeken van de vrouw tot het vaststellen van kinderalimentatie dienen te worden afgewezen. Gelet op de procesregels voor de beoordeling van een zaak in hoger beroep (de zogenaamde devolutieve werking van het hoger beroep), liggen echter in beginsel alle standpunten van partijen ten aanzien van de kinderalimentatie weer ter beoordeling aan het hof voor. Het hof heeft het inleidend verzoek van de vrouw op dat punt dan ook opnieuw beoordeeld en op basis van de stellingen van de man en de stukken de kinderalimentatie op een bedrag van € 2,50 bepaald.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:7170

Zaaknummer: 200.273.473/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

GI verzoekt een gesloten plaatsing van een niet onder toezicht gestelde minderjarige. GI is niet bevoegd dat verzoek te doen. In dit geval kan het verzoek slechts worden gedaan door het college van B&W of een door hem gemandateerde instelling. Ter zitting wordt op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming een voorlopige ondertoezichtstelling met spoedmachtiging tot uithuisplaatsing in de gesloten instelling uitgesproken.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft de kinderrechter verzocht om voor de minderjarige een machtiging gesloten jeugdhulp te verlenen voor de duur van zes maanden. Het gaat in deze zaak om de vraag of de kinderrechter het verzoek om een machtiging voor gesloten jeugdhulp kan behandelen. Hierover wordt als volgt overwogen. De Jeugdwet regelt in artikel 6.1.2 de rechterlijke machtiging die nodig is om een kind ongeacht of hij dit wil, op te nemen en te doen verblijven in een gesloten accommodatie. Die machtiging kan worden verleend als er sprake is van ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van een kind naar volwassenheid ernstig belemmeren en die het noodzakelijk maken dat die opname plaatsvindt in een gesloten accommodatie.

Het behoeft geen nader betoog dat het opnemen van een kind in een gesloten accommodatie een inbreuk vormt op de vrijheid en het privéleven van een kind. De opname is een vrijheidsbenemende maatregel die is onderworpen aan artikel 5 en 8 EVRM, artikel 9 en 10 IVBPR en artikel 16 IVRK. Dit brengt met zich dat de maatregel *alleen* kan worden genomen als daarin bij de wet is voorzien en als dit in een democratische samenleving noodzakelijk is ter bescherming van de gezondheid en vrijheden van anderen. In deze zaak, zoals hierna zal blijken, is niet bij wet voorzien in het verzoek dat de GI doet. De eerder gegeven spoedmachtiging had om die reden niet mogen worden verleend. De minderjarige staat niet onder toezicht en dit brengt met zich dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar het kind zijn woonplaats heeft, zelf het verzoek had moeten doen, of een instelling die krachtens mandaat de bevoegdheid heeft om in naam van het college dat verzoek te doen. Artikel 6.1.8 Jeugdwet bepaalt immers dat een verzoek gericht op het verkrijgen van een (spoed)machtiging *moet* worden ingediend door het college als het kind

niet onder toezicht staat. Dit brengt met zich dat de GI in haar verzoek niet kan worden ontvangen.

Een en ander betekent dat de verzochte machtiging niet wordt verleend. Betekent dat ook dat minderjarige zijn opname in de gesloten accommodatie waar hij nu verblijft wordt beëindigd? De kinderrechter heeft tijdens de voorbereiding van de mondelinge behandeling rekening gehouden met de kans dat hij de machtiging niet zou verlenen en daarom ook gekeken wat dit zou betekenen voor de minderjarige, die – zoveel blijkt uit de stukken – kampt met ernstige opgroei- en opvoedingsproblemen die zijn ontwikkeling naar volwassenheid ernstig lijken te belemmeren en die waarschijnlijk een intensieve vorm van jeugdhulp met verblijf in een gesloten accommodatie nodig heeft om veilig op te kunnen groeien en om te borgen dat hij door het afbreken van school en zijn persoonlijke problemen door perspectiefverlies, als volwassene niet volwaardig maatschappelijk kan participeren. De kinderrechter heeft daarom van zijn bevoegdheid gebruikgemaakt om de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) te vragen om de mondelinge behandeling bij te wonen en hem te adviseren. De Raad heeft, nadat tijdens de mondelinge behandeling bleek dat de verzochte machtiging niet zou worden verleend, de kinderrechter verzocht om de minderjarige voorlopig onder toezicht te stellen van de GI en aan de GI een spoedmachtiging te verlenen om hem te plaatsen in de gesloten accommodatie waar hij nu verblijft.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 08-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:3046

Zaaknummer: C/18/200720 / JE RK 20-662

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wet tijdelijk huisverbod. Man had huisverbod opgelegd gekregen, alsmede een verlenging daarvan, ten aanzien van de woning van zijn ex-partner. De man verbleef echter niet in die woning, ook niet meer dan incidenteel. Hij heeft een eigen woning. De burgemeester beroept zich op het Verdrag van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Dat beroep slaagt niet.

De man had een huisverbod opgelegd gekregen, alsmede een verlenging daarvan. De man heeft bij de voorzieningenrechter verzocht de bestreden besluiten te vernietigen. De voorzieningenrechter heeft als volgt overwogen. Op grond van artikel 2 lid 1 Wet tijdelijk huisverbod (Wth) kan de burgemeester een huisverbod opleggen aan een persoon indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat diens aanwezigheid in de woning ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van één of meer personen die met hem in de woning wonen of daarin anders dan incidenteel verblijven of indien op grond van feiten of omstandigheden een ernstig vermoeden van dit gevaar bestaat. Het verbod geldt voor een periode van tien dagen, behoudens verlenging overeenkomstig artikel 9 Wth.

Een van de door verzoeker aangevoerde beroepsgronden is dat de burgemeester niet bevoegd was om het huisverbod op te leggen en te verlengen, omdat verzoeker niet in de woning verbleef of daarin anders dan incidenteel verbleef. Deze beroepsgrond slaagt. Vast is komen te staan dat het huisverbod is opgelegd voor de woning van de ex-partner van verzoeker en dat verzoeker en zijn ex-partner al ruim twee jaar uit elkaar zijn. Zij hebben sindsdien ieder hun eigen woning. Verzoeker verbleef tijdens het opleggen van het besluit niet in de woning waarvoor het huisverbod is opgelegd. Gelet op hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht, is verder vast komen te staan dat hij daar ook niet anders dan incidenteel verbleef. De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in haar betoog dat aan een persoon ook een huisverbod kan worden opgelegd die niet in een woning verblijft of anders dan incidenteel verblijft op grond van het Verdrag van Istanbul dat dit vereiste niet kent. Het Verdrag van Istanbul brengt niet met zich dat artikel 2 lid 1 Wth op een dergelijke wijze kan worden uitgelegd. Daarmee zouden de tekst van de wet en de bedoeling van de wetgever te ver worden opgerekt (zie ook: ECLI:NL:RVS:2017:19).

Het Verdrag van Istanbul is gericht op dat de verdragsstaten onmiddellijk kunnen ingrijpen wanneer sprake is van huiselijk geweld. Het is echter aan de verdragsstaten om hiervoor passende wetgeving op te stellen of bestaande wetgeving aan te passen. Bovendien bestaan er andere instrumenten zoals een gedragsaanwijzing door de officier van justitie om het gewenste contactverbod te bewerkstelligen, zoals verzoeker terecht naar voren heeft gebracht. De bevoegdheid voor het toepassen van deze instrumenten ligt weliswaar niet bij de burgemeester, maar dit laat onverlet de mogelijkheid voor de staat om in te grijpen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:8040

Zaaknummer: C/10/603445 / KG ZA 20-788 (voorlopige voorziening), C/10/603439 / FA RK 20-6714 (beroep oplegging) en C/10/603818 / FA RK 20-6902 (beroep verlenging)

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Van rechtswege schorsing van het gezag van de vader, omdat hij zijn gezag feitelijk niet uitoefent. De vader is al jaren geëmigreerd met onbekende bestemming en hij heeft geen contact met de moeder of de minderjarige (art. 1:253r lid 1 onder b jo. art. 1:253q BW). De vader is geen belanghebbende in de procedure tot ondertoezichtstelling.

De kinderrechter constateert dat de vader, die samen met de moeder het gezag over de minderjarige heeft, zijn gezag feitelijk niet uitoefent. De vader is al jaren geëmigreerd met onbekende bestemming en hij heeft geen contact met de moeder of de minderjarige. Op grond van artikel 1:253r lid 1 aanhef en onder b BW in verbinding met artikel 1:253q BW is gedurende de tijd waarin het bestaan of de verblijfplaats van de ouder met gezag onbekend is, diens gezag van rechtswege geschorst en oefent de andere ouder alleen het gezag uit. De kinderrechter stelt dan ook vast dat het gezag van de vader van rechtswege is geschorst. Hij is daarom ook niet als belanghebbende aangemerkt.

Aangezien voldaan is aan de wettelijke voorwaarden voor een ondertoezichtstelling spreekt de kinderrechter de ondertoezichtstelling uit.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:4492

Zaaknummer: C/15/302720 / JU RK 20-935

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Geschil ex artikel 1:262b BW. De vader verzoekt de uitvoering van de ondertoezichtstelling niet te laten plaatsvinden door het Team Veiligheid, maar te laten bij het reguliere jeugdbeschermingsteam. Rechtbank wijst het verzoek af. Het valt binnen de bevoegdheden van de GI om de uitvoering van de ondertoezichtstelling toe te bedelen aan een andere jeugdbeschermer. Dat de nieuwe jeugdbeschermers deel uitmaken van Team Veiligheid JB, maakt dit in het onderhavige geval niet anders.

De minderjarige dochter is erkend door de vader. De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit. De ondertoezichtstelling is door de kinderrechter verlengd tot 4 juni 2021. Er is machtiging verleend tot uithuisplaatsing van de minderjarige bij pleegouders.

De vader heeft aan de kinderrechter een geschil voorgelegd met betrekking tot de uitvoering van de ondertoezichtstelling. De vader verzoekt de kinderrechter te bepalen dat de uitvoering van de ondertoezichtstelling onder een regulier jeugdbeschermingsteam blijft vallen en niet onder Team Veiligheid JB. Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting ligt aan het verzoek het volgende ten grondslag. De gecertificeerde instelling (GI) heeft op 14 juli 2020 de uitvoering van de ondertoezichtstelling overgedragen naar Team Veiligheid JB. De vader vreest dat het inschakelen van Team Veiligheid JB een stempel op de zaak en op hem oplevert dat zal leiden tot onterecht nadelige beslissingen en gevolgen voor hem en zijn dochter.

De GI voert verweer. Zij stelt dat het binnen de beleidsvrijheid van de GI valt om de zaak toe te bedelen aan jeugdbeschermers uit het Team Veiligheid JB. Verder maakt de manier van communiceren door de vader het onmogelijk om tot een constructief gesprek te komen. De GI verzoekt de vader niet-ontvankelijk te verklaren in zijn verzoek, althans dat verzoek af te wijzen.

De kinderrechter oordeelt als volgt. De kinderrechter heeft een vergelijk tussen de betrokkenen beproefd, maar stelt vast dat overeenstemming tussen betrokkenen niet mogelijk is en acht de volgende beslissing in het belang van de minderjarige wenselijk. De

kinderrechter wijst het verzoek van de vader om te bepalen dat de uitvoering van de ondertoezichtstelling onder een regulier jeugdbeschermingsteam blijft vallen, af. Zoals de GI naar voren heeft gebracht, valt het binnen de bevoegdheden van de GI om de uitvoering van de ondertoezichtstelling toe te bedelen aan een andere jeugdbeschermer. Dat de nieuwe jeugdbeschermers deel uitmaken van Team Veiligheid JB, maakt dit in het onderhavige geval niet anders. De kinderrechter vindt de overdracht aan het Team Veiligheid JB gelet op hetgeen in de stukken en ter zitting naar voren is gebracht, begrijpelijk. Voorts is niet gebleken dat de wijziging van jeugdbeschermers onredelijke consequenties heeft voor de reeds gestelde doelen van de ondertoezichtstelling. Het doel is nog steeds het contact tussen de vader en zijn dochter te herstellen en dit dient nog steeds zorgvuldig te gebeuren en langzaam te worden opgebouwd. Het is niet gebleken dat er door de wijziging van jeugdbeschermers daarin een onredelijke vertraging zal optreden noch dat de koers van de ondertoezichtstelling is gewijzigd. De kinderrechter roept de vader op om op een positieve wijze in contact te treden met de huidige jeugdbeschermers. Als er sprake is van een positieve onderlinge communicatie, kan er een goede samenwerkingsrelatie ontstaan, waardoor gezamenlijk plannen kunnen worden gemaakt om de doelen van de ondertoezichtstelling te behalen. Dit is niet alleen in het belang van de vader, maar zeker ook in het belang van zijn dochter.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:9020

Zaaknummer: 597083

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partner- en kinderalimentatie. In eerste aanleg is overeenstemming bereikt over nihilstelling van de partneralimentatie en over de kinderalimentatie. De vrouw komt op tegen de nihilstelling en tegen het overeengekomen bedrag aan kinderalimentatie. Hof: vrouw is niet-ontvankelijk in haar hoger beroep tegen de partneralimentatie. De kinderalimentatie beoordeelt het hof wel. Het hof stelt een hogere bijdrage vast.

Bij de bestreden beschikking is de partneralimentatie met ingang van 1 januari 2019 nader vastgesteld op nihil en de kinderalimentatie met ingang van 1 januari 2019 nader vastgesteld op € 250 per maand. Dit is in eerste aanleg onderling overeengekomen. De vrouw komt hiervan in hoger beroep, omdat de bijdragen zijn vastgesteld uitgaande van onjuiste gegevens. Zij voldoen om die reden niet aan de wettelijke maatstaven.

De vrouw verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en de kinderalimentatie met ingang van 1 januari 2019 vast te stellen op € 325 per maand en de partneralimentatie op een bedrag van € 58 per maand, althans op dusdanige bedragen als het hof juist acht. De man voert verweer en stelt dat partijen overeenstemming hebben bereikt en bewust zijn afgeweken van de wettelijke normen. Daarbij is van belang, aldus de man, dat partijen zijn bijgestaan door een advocaat. De man verzoekt om de vrouw in haar verzoeken in hoger beroep niet-ontvankelijk te verklaren dan wel haar verzoeken af te wijzen.

Partneralimentatie

Partijen hebben in eerste aanleg overeenstemming bereikt over de partneralimentatie, zodat er sprake is van een overeenkomst betreffende levensonderhoud, en het vierde lid van artikel 1:401 BW (dat ziet op wijzigingen van een rechterlijke uitspraak) niet van toepassing is. Dat de door partijen bereikte overeenstemming is vastgelegd door een rechter maakt dit niet anders.

Gelet op voormelde overeenstemming kan de door de vrouw verzochte wijziging worden bewerkstelligd indien zij zich met vrucht beroept op een grove miskenning van de wettelijke maatstaven (vgl. art. 1:401 lid 5 BW) dan wel op een wijziging van omstandigheden, die zich na

het sluiten van de overeenkomst heeft voorgedaan (vgl. art. 1:401 lid 1 BW). Indien partijen bewust zijn afgeweken van de behoefte of draagkracht, dan is een wijziging van omstandigheden bovendien niet voldoende en dient er sprake te zijn van een onaanvaardbare situatie, waarbij verzoeker naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan het beding mag worden gehouden (naar analogie van art. 1:159 lid 3 BW). In de afweging dient dan te worden betrokken wat partijen voor ogen stond bij het sluiten van de overeenkomst.

De vrouw heeft in hoger beroep gesteld dat de bijdrage door de rechtbank aan de hand van onjuiste gegevens is vastgesteld. Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw hiermee, gelet op het verweer van de man, onvoldoende gesteld om een beroep te doen op wijziging van hun onderlinge afspraak over de partneralimentatie.

Kinderalimentatie

Ten aanzien van het verzoek tot wijziging van de door partijen overeengekomen kinderalimentatie oordeelt het hof als volgt. Alhoewel de ouders in eerste aanleg tot overeenstemming met elkaar zijn gekomen wordt hun contractsvrijheid, wanneer het gaat over afspraken over kinderalimentatie, begrensd door de wettelijke maatstaven. De plicht van de ouders om voor hun kinderen te zorgen wordt gezien als een onderwerp van openbare orde, waarbij het aan de rechter – in dit geval het hof – is om zelfstandig te beoordelen of de afspraken die de ouders hebben gemaakt voldoen aan voornoemde wettelijke maatstaven. Het hof is daarbij niet gebonden aan hetgeen de ouders ten aanzien van de kinderalimentatie zijn overeengekomen. Dit is slechts anders indien de ouders een bijdrage overeenkomen die hoger is dan de bijdrage die op grond van de wettelijke maatstaven zou gelden. Op grond van het voorgaande heeft het hof te beoordelen of hetgeen de ouders met elkaar zijn overeengekomen in overeenstemming is met de wettelijke maatstaven. Het hof berekent kinderalimentatie en stelt deze voor 2019 vast op € 322 per maand en vanaf 1 januari 2020 op € 359 per maand.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2524

Zaaknummer: 200.262.852_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; pensioenverevening van in eigen beheer opgebouwd pensioen.

Partijen hebben verzocht de echtscheiding uit te spreken, omdat hun huwelijk duurzaam ontwricht is. Beide partijen hebben intussen de pensioengerechtigde leeftijd bereikt.

De rechtbank spreekt de echtscheiding uit. Verder oordeelt de rechtbank over verschillende nevenverzoeken. Over het verzoek van de vrouw om in het kader van de pensioenverevening de bedragen te bepalen die de man dient af te storten bij een door haar aan te wijzen verzekeraar, oordeelt de rechtbank als volgt.

De man voert aan dat volgens vaste rechtspraak, afstorting in redelijkheid niet kan worden gevorderd als de continuïteit van de onderneming daardoor in gevaar kan komen. Daarbij komt dat hij als certificaathouder geen afstorting kan afdwingen van enig pensioen en dat de bv waarom het gaat, geen partij is in deze procedure.

Uitgangspunt is dat de door partijen opgebouwde pensioenaanspraken moeten worden verevend conform het bepaalde in artikel 2 en 3 Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Het is vaste jurisprudentie bij in eigen beheer opgebouwde pensioenen dat van de vereveningsgerechtigde echtgenoot (in casu de vrouw), in beginsel niet kan worden gevergd dat zij bij voortdurend afhankelijk blijft van het beleid dat de andere echtgenoot (in casu de man) ten aanzien van de betrokken rechtspersoon (en de onderneming waaraan deze verbonden is) voert en het risico moet blijven dragen dat het in eigen beheer opgebouwde pensioen te zijner tijd niet kan worden betaald. Afstorting bij een levensverzekeringsmaatschappij kan dan een oplossing zijn.

De geschetste situatie doet zich echter hier niet voor. De rechtbank stelt vast dat de man geen formele zeggenschap (meer) heeft in de onderneming en evenals de vrouw voor zijn pensioen afhankelijk is van de vraag of de bv de pensioen- en lijfrentetoezegging zal kunnen blijven nakomen.

Opmerking verdient daarbij dat er in de bv, volgens de accountant, in ieder geval sprake is van een opgebouwde reserve van € 217.794 (stand per 1 januari 2018).

Bij deze stand van zaken dient het verzoek van de vrouw haar aandeel in het in eigen beheer opgebouwde pensioen af te storten, te worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:5522

Zaaknummer: C/15/282126 / FA RK 18-6709

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinder- en partneralimentatie heeft van de aanvang af niet beantwoord aan de wettelijke maatstaven doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Terugbetalingsverplichting.

Het huwelijk van partijen is op 9 maart 2018 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van de rechtbank Gelderland van 27 december 2017 in de registers van de burgerlijke stand. Partijen zijn de ouders van een in 2005 geboren kind dat bij de vrouw verblijft. Bij de echtscheidingsbeschikking heeft de rechtbank bepaald dat de man € 336 per maand aan partneralimentatie en € 375 per maand aan kinderalimentatie zal betalen. Deze bedragen zijn geïndexeerd.

De rechtbank heeft in de bestreden beschikking de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek om de kinderalimentatie te verlagen en de partneralimentatie op nihil te stellen.

De man verzoekt in hoger beroep wijziging van zowel de kinder- als de partneralimentatie die in de echtscheidingsbeschikking is vastgesteld. Hij stelt dat hij destijds al minder was gaan werken vanwege gezondheidsklachten, maar dat de rechtbank geen rekening heeft gehouden met het inkomensverlies als gevolg daarvan. Inmiddels kan hij bijna helemaal niet meer werken. De echtscheidingsbeschikking heeft aldus van aanvang af niet aan de wettelijke maatstaven beantwoord doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan (art. 1:401 lid 4 BW). De vrouw is het hiermee niet eens.

Het hof oordeelt als volgt. Uit de echtscheidingsbeschikking blijkt dat de rechtbank op dat moment op de hoogte was van het feit dat de man minder was gaan werken. Op basis van de toen beschikbare informatie heeft de rechtbank geoordeeld dat moest worden uitgegaan van het oude inkomen, dus zonder rekening te houden met een teruggang in inkomen vanwege de gezondheidsproblemen van de man: een belastbaar jaarinkomen van € 50.010. Inmiddels staat vast dat de man ten tijde van of in elk geval kort na de beoordeling door de rechtbank daadwerkelijk genoodzaakt was om als gevolg van gezondheidsklachten minder te gaan werken. Uit de in de onderhavig procedure overgelegde stukken blijkt dat de man reeds halverwege 2017, in overleg met de bedrijfsarts, één dag minder is gaan werken en dat hij in 2017 regelmatig bij de huisarts is geweest in verband met spanningsklachten. De man heeft

begin 2018 recht gekregen op een uitkering ingevolge de Ziektewet. Uiteindelijk is de man voor 80-100% afgekeurd en sinds begin 2020 ontvangt hij een WIA-uitkering.

Voor zover de rechtbank in de echtscheidingsbeschikking haar oordeel heeft gegrond op de verwachting dat de man in staat zou zijn het oude inkomen te verwerven, is die verwachting niet bewaarheid en is daarmee dat oordeel achteraf onjuist gebleken. Aldus zijn de alimentatiebeslissingen in de echtscheidingsbeschikking gegrond op onjuiste en/of onvolledige gegevens. Het hof is het eens met de man en beoordeelt het oorspronkelijke verzoek van de man.

Na berekeningen, waaruit volgt dat de man in staat is om per 1 januari 2020 € 68 kinderalimentatie te betalen, concludeert het hof dat de man niet in staat is om naast kinderalimentatie ook nog partneralimentatie te betalen. De partneralimentatie wordt op nihil gesteld per 9 januari 2019.

Terugbetalingsverplichting

Voor zover uit de op nihil gestelde partneralimentatie terugbetalingsverplichtingen voor de vrouw ontstaan, is dat geen bezwaar: de van de man ontvangen onderhoudsbijdragen zullen zijn gekort op haar Pw-uitkering. Indien zij te veel ontvangen kinder- en/of partneralimentatie dient terug te betalen aan de man, heeft zij derhalve over die periode te weinig uitkering ontvangen en heeft zij voor dat bedrag een vordering op de gemeente.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6695

Zaaknummer: 200.268.113

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie en verdeling bij echtscheiding. Man betwist behoefte van de vrouw. De vrouw voert geen verweer. In eerste aanleg vastgestelde partneralimentatie op verzoek van de vrouw wordt alsnog afgewezen. Man verzoekt draagplicht schulden vast te stellen, maar voldoet niet voldoende aan zijn stelplicht. Verzoek van de man wordt afgewezen. Slot van het liedje: wel echtscheiding, alle nevenverzoeken zijn afgewezen.

Partijen zijn in 2008 gehuwd in België. De vrouw heeft om echtscheiding verzocht en gevraagd om een bijdrage in haar levensonderhoud van € 500. De rechtbank heeft de echtscheiding uitgesproken en de man veroordeeld tot betaling van de gevraagde partneralimentatie. Verder heeft de rechtbank op verzoek van de vrouw de auto van partijen aan de man toegedeeld en de vrouw veroordeeld aan de man € 750 te betalen. De man is in eerste aanleg niet verschenen.

De man komt in hoger beroep en verzoekt de partneralimentatie op nihil te bepalen en de draagplicht voor de schulden vast te stellen, zoals die blijken uit een schuldenoverzicht uit 2016. Verder betwist hij de verdeling van de auto, omdat die aan de vader van de man zou toebehoren.

Partneralimentatie

De man betwist de behoefte van de vrouw. Het hof overweegt als volgt.

De vrouw heeft in eerste aanleg gesteld dat zij behoefte heeft aan een bijdrage van de man in haar levensonderhoud van € 1.200 per maand en dat zij behoeftig is. De man heeft die stellingen van de vrouw in hoger beroep gemotiveerd weersproken. De vrouw heeft daarop in hoger beroep geen verweer gevoerd. Het hof is van oordeel dat de vrouw haar stellingen, tegenover de gemotiveerde betwisting door de man, onvoldoende heeft onderbouwd, hetgeen wel op haar weg had gelegen. De vrouw heeft niet aan haar stelplicht voldaan. Niet is komen vast te staan dat de vrouw behoefte heeft aan een bijdrage van de man in haar levensonderhoud. Het hof zal het betreffende verzoek van de vrouw alsnog afwijzen.

Aan de beoordeling van de draagkracht van de man komt het hof niet toe.

Schulden

De man heeft in hoger beroep het navolgende gesteld. Er zijn gemeenschapsschulden ten bedrage van ongeveer € 23.000. Deze schulden zijn bij de vrouw bekend en zij heeft daarvan in eerste aanleg ten onrechte geen melding gemaakt. Partijen dienen ieder voor de helft draagplichtig te zijn en blijven voor deze schulden. De vrouw heeft de stelling van de man niet weersproken.

Het hof is van oordeel dat het niet mogelijk is om de verdeling, althans de onderlinge draagplicht van partijen ter zake de schulden, vast te stellen zoals door de man is verzocht. De man heeft pas voor het eerst in hoger beroep de schulden ter sprake gebracht. Weliswaar blijkt uit de door de man overgelegde bijlage dat de totale schuldenlast op 14 maart 2016 € 23.615,43 bedroeg, doch de man heeft onvoldoende concrete feiten en omstandigheden gesteld op grond waarvan kan worden vastgesteld wat de omvang van de thans bestaande schulden is, althans ten tijde van de indiening van het verzoek tot echtscheiding terwijl deze schulden na 16 maart 2016 kunnen zijn opgelopen door toegenomen rente en kosten, dan wel kunnen zijn afgenomen door eventuele aflossingen of mogelijk zelfs (alsnog) door individuele schuldeisers kunnen zijn kwijtgescholden. Nu de man op dit punt niet, althans niet voldoende aan zijn stelplicht heeft voldaan en het hof evenmin over de voldoende en benodigde verificatoire gegevens ter zake de omvang van de thans bestaande schulden beschikt, zal het hof het betreffende verzoek van de man afwijzen.

Het slot van het liedje is dat beide partijen van de regen in de drup zijn terechtgekomen. Weliswaar zijn zij gescheiden, maar het verzoek van de vrouw om partneralimentatie en om verdeling van de auto zijn alsnog afgewezen. Het verzoek van de man om de draagplicht ten aanzien van de schulden te bepalen is eveneens afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2723

Zaaknummer: 200.266.463_01 en 200.266.465_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing. Procesrecht. Vader zonder gezag geen belanghebbende bij verlenging ondertoezichtstelling, wel bij de machtiging uithuisplaatsing. GI moet vader volledig procesdossier verschaffen.

Uit de moeder is een tweeling geboren. De vader heeft de tweeling erkend. De moeder oefent het gezag uit over de beide kinderen. In november 2018 zijn de kinderen onder toezicht gesteld. Halverwege 2019 zijn de kinderen uit huis geplaatst. Zij verblijven in een pleeggezin.

Het gaat in deze zaak om de verlenging van de ondertoezichtstelling en van de machtiging uithuisplaatsing. De rechtbank heeft beide verlengd voor de duur van een jaar.

De vader is het hiermee niet eens. Hij vraagt het hof hem als belanghebbende aan te merken in zowel de procedure over de verlenging ondertoezichtstelling als in die van verlenging van de machtiging uithuisplaatsing. De gecertificeerde instelling (GI) heeft zich gerefereerd aan het oordeel van het hof in dit opzicht.

Het hof beantwoordt de vraag of de vader belanghebbende is als volgt.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de vader in zijn hoger beroep stelt het hof het volgende voorop. Vast staat dat de vader de biologische vader is van de minderjarigen en dat hij de minderjarigen heeft erkend. Ook dragen de minderjarigen de geslachtsnaam van de vader. Verder staat vast dat de vader en de moeder – in ieder geval – vanaf de geboorte van de minderjarigen een knipperlichtrelatie in stand houden. De moeder heeft ter zitting verklaard dat de relatie tussen partijen nog steeds voortduurt, dat zij weliswaar niet bij elkaar wonen maar wel met elkaar zijn verloofd. Ook heeft de moeder ter zitting verklaard dat zij de vader steeds op de hoogte heeft gehouden over de gerechtelijke procedures met betrekking tot de minderjarigen en de uitvoering van de kindbeschermingsmaatregelen.

De vader heeft onweersproken gesteld dat hij *family life* heeft met de minderjarigen zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Dat blijkt ook uit het verhandelde ter zitting. Voor het hof is vast komen te staan dat de vader zich steeds heeft ontfemd over de minderjarigen vanaf hun geboorte. De vader was aanwezig bij de geboorte van de minderjarigen. Hij heeft de

minderjarigen verschillende malen bezocht in het ziekenhuis, waar zij na hun vroeggeboorte enige tijd met de moeder hebben moeten verblijven. Maar ook daarna heeft de vader de minderjarigen regelmatig bezocht toen zij bij hun moeder woonden. Daarmee is naar het oordeel van het hof vast komen te staan dat er sprake is van *family life* in de zin van artikel 8 EVRM.

Het hof heeft ter zitting vastgesteld dat de vader emotioneel zeer is begaan met het lot van de minderjarigen. Nadat de minderjarigen op basis van de beschikking van juli 2019 uit huis zijn geplaatst, heeft de vader zelf maar ook via de moeder getracht bij de GI een omgangsregeling te bewerkstelligen met de minderjarigen. Ondanks deze pogingen heeft de vader hiervoor geen gehoor kunnen vinden bij de GI. Ter zitting heeft de GI geen (overtuigende) verklaring kunnen geven voor het uitblijven van het contact met de vader. In januari 2020 is weliswaar een gesprek gevoerd met de vader met het oog op een eventuele contactregeling met de minderjarigen, maar vervolgstappen zijn er door de GI niet gezet. De GI heeft ter zitting toegezegd op korte termijn alsnog de nodige vervolgstappen te zullen zetten.

Ondertoezichtstelling

Naar het oordeel van het hof kan de vader in het onderhavige geval niet als belanghebbende worden aangemerkt in het kader van de verlenging van de ondertoezichtstelling van de minderjarigen (zie HR 12 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2665). Daarvoor is van belang dat de maatregel van ondertoezichtstelling ingrijpt in de rechtsbetrekking tussen de met het gezag beklede ouder en minderjarigen en aldus rechtstreeks betrekking heeft op de uit het ouderlijk gezag voortvloeiende rechten en verplichtingen met betrekking tot minderjarigen. De rechten en verplichtingen van de niet met het gezag beklede ouder – in dit geval de vader – worden daardoor niet rechtstreeks geraakt in de zin van artikel 798 lid 1 Rv.

Voor zover de vader betoogt dat hij als belanghebbende betrokken wenst te worden in de onderhavige procedure opdat hij een omgangsregeling met de minderjarigen kan bewerkstelligen, overweegt het hof dat de GI in de onderhavige procedure geen beslissing met betrekking tot (de wijziging van) een omgangsregeling van de vader heeft verzocht, zodat de vader door de ondertoezichtstelling in zoverre niet rechtstreeks wordt geraakt in een door artikel 8 EVRM beschermd recht. De vader zal zijn door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op omgang met de minderjarigen zelfstandig kunnen effectueren door op de voet van artikel 1:377a lid 2 BW een verzoek aan de rechtbank te doen tot vaststelling van een omgangsregeling (zie HR 21 mei 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7043 en HR 30 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:463).

Uithuisplaatsing

Naar het oordeel van het hof dient de vader in het onderhavige geval wel als belanghebbende

te worden aangemerkt in het kader van de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen.

De uithuisplaatsing van de minderjarigen vormt een inbreuk op het *family life* van de vader, aangezien hij sinds de uithuisplaatsing niet meer betrokken kan zijn bij de verzorging en opvoeding van de minderjarigen, terwijl hij daarvoor die gelegenheid wel had en van deze gelegenheid ook daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt. Volgens de vader zal in de onderhavige procedure alsnog onderzocht moeten worden of een plaatsing van de minderjarigen bij hem dan wel bij een pleeggezin binnen zijn netwerk tot de mogelijkheden behoort.

Het hof is van oordeel dat de vader er aanspraak op kan maken dat hij in voldoende mate betrokken wordt in het besluitvormingsproces dat heeft geleid tot een inmenging in zijn *family life* (zie EHRM 6 oktober 2015, zaaknr. 58455/13). Daarbij acht het hof van belang dat de minderjarigen thans in een perspectiefbiedend pleeggezin verblijven en de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek zal doen naar de beëindiging van het gezag van de moeder. Anders gezegd, zal de onderhavige procedure voorlopig de laatste reële mogelijkheid voor de vader zijn om door de rechter te laten toetsen of een plaatsing van de minderjarigen bij hem dan wel bij een pleeggezin binnen zijn netwerk de belangen van de minderjarigen dient.

Aangezien het recht op *family life* van de vader zoals bedoeld in artikel 8 EVRM behoort tot de rechten die worden beschermd door artikel 798 lid 1 Rv, dient de vader als belanghebbende te worden aangemerkt in het kader van de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing (zie HR 30 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:463).

Aangezien de vader niet beschikt over het volledige procesdossier, zal het hof bepalen dat de GI binnen een week na heden een kopie van het volledige procesdossier met betrekking tot de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen aan de vader ter beschikking dient te stellen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1630

Zaaknummer: 200.279.862/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing; voornemen tot het stellen van prejudiciële vragen wie toestemming moet verlenen voor reizen en dergelijke van de minderjarige die in een pleeggezin verblijft. Kunnen de pleegouders daar zelf over beslissen, moeten de ouders die het gezag hebben toestemming geven of is dat de GI?

In dit geval heeft de rechtbank bij tussenbeschikking toestemming verleend aan de pleegouders om met de minderjarige op vakantie te gaan naar Spanje in augustus 2020.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft nog andere verzoeken gedaan, waarvan in dit verband van belang is dat zij de rechtbank heeft gevraagd prejudiciële vragen aan de Hoge Raad te stellen. De rechtbank wil dit verzoek honoreren. De rechtbank overweegt daarbij als volgt. Naarmate een pleeggezinplaatsing in het gedwongen kader langer duurt, wordt in zijn algemeenheid steeds belangrijker dat duidelijk is wie van de betrokken partijen – ouders, pleegouders, de GI – bevoegd is beslissingen te nemen over de minderjarige. Voor zover aangenomen moet worden dat de ouders met gezag bij een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing op een aantal gebieden nog de eindverantwoordelijkheid dragen, neemt dat niet weg dat de pleegouders, om hun wettelijke taak te kunnen uitvoeren, naast de ouders beslissingen over het kind zullen moeten kunnen nemen.

Wat betekent het voorgaande nu voor de praktijk van alledag bij een pleegzorgplaatsing? Door invoering van artikel 1:265e BW (gedeeltelijke gezagsoverheveling naar de GI) heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat de uithuisplaatsing in beginsel geen gevolgen heeft voor de beslissingsbevoegdheid van de ouders met gezag voor wat betreft schoolkeuze, medische behandeling en de aanvraag van een verblijfsvergunning. In de onderhavige zaak gaat het om de vraag wie bij een machtiging tot uithuisplaatsing bevoegd is te beslissen over een vakantie of uitstapje van het kind met het pleeggezin in Nederland of naar het buitenland. Moeten de ouders van het pleegkind daarvoor toestemming geven, kunnen de pleegouders daar zelfstandig over beslissen of is de GI bevoegd om daarover te beslissen? Rechters blijken in de praktijk verschillend te oordelen over de vraag of de ouders bij een uithuisplaatsing in het gedwongen kader zeggenschap blijven houden over het al dan niet op vakantie gaan van hun

kind met de pleegouders.

De rechtbank geeft de ouders en de GI de gelegenheid zich uit te laten over de volgende te stellen vragen:

1a Wanneer een kind uit huis is geplaatst op grond van artikel 1:265b BW, hebben degenen die met de dagelijkse verzorging en opvoeding van de minderjarige zijn belast dan toestemming nodig van de met gezag belaste ouder(s) als zij met de minderjarige op vakantie willen gaan?

1b Maakt het voor het antwoord op vraag 1a uit of diegenen die belast zijn met de dagelijkse verzorging en opvoeding pleegouders, gezinshuisouders of verzorgers binnen een residentiële instelling zijn?

[N.B. vraag 1c bestaat niet; red.]

1d Maakt het voor het antwoord op vraag 1a uit of het gaat om een uitstapje van bijvoorbeeld één of twee dagen, dan wel een korte of langere vakantie? En speelt de plaats van bestemming (binnenland of buitenland) in dit kader een rol?

1e Als de goedkeuring nodig is van de met gezag belaste ouders, is dan altijd de goedkeuring van beide ouders vereist, of volstaat de goedkeuring van één van hen?

1f Als de goedkeuring van de met gezag belaste ouder(s) niet vereist is, kunnen de pleegouders, gezinshuisouders of verzorgers binnen een residentiële instelling dan zelfstandig over een uitstapje en/of vakantie beslissen of dient de GI daarvoor dan formeel goedkeuring te verlenen?

1g Als de goedkeuring van de met gezag belaste ouder(s) vereist is, kan de GI dan op grond van artikel 1:262b BW vervangende toestemming vragen aan de kinderrechter als toestemming wordt geweigerd? Zo nee, is er dan een juridische modaliteit waarmee de GI ervoor kan zorgdragen dat het beslissingsrecht van ouders in dit kader wordt overruled?

1h Als de goedkeuring van de met gezag belaste ouder(s) niet vereist is, kan een geschil over de vakantie dan toch op grond van artikel 1:262b BW aan de kinderrechter worden voorgelegd?

2a Als sprake is van een ondertoezichtstelling, is een machtiging tot uithuisplaatsing ex artikel 1:265b BW dan altijd vereist indien een minderjarige gedurende dag en nacht buiten het gezin verblijft voor een korte telkens terugkerende periode, zoals tijdens vakanties of weekenden? Is er sprake van een omslagpunt? En zo ja, waar ligt dat omslagpunt? In ieder geval wordt verzocht concreet aan te geven of:

– een machtiging tot uithuisplaatsing is vereist voor een verblijf van één of twee weekenden

per maand in een weekendpleeggezin, weekendhuis of gezinshuis gedurende een langere periode;

– het daarbij verschil maakt of alle betrokkenen, in het bijzonder de met gezag belaste ouder(s) daarmee instemmen;

2b In de situatie dat een kind met een machtiging uithuisplaatsing bij pleegouders

is geplaatst en het kind ter ontlasting van de pleegouders bijvoorbeeld één keer per maand een weekend naar een zorgboerderij gaat, is dan een nadere machtiging – voor een andere categorie – vereist? Indien zo'n nadere machtiging niet vereist is, hoe kunnen de ouders dan daartegen ageren als zij het met de gang van zaken niet eens zijn?

3a Wat is de invloed van een machtiging tot uithuisplaatsing op een eerder door de rechter vastgestelde verdeling van de zorg- en opvoedingstaken (ex artikel 1:253a BW bij gezamenlijk gezag) of een omgangsregeling (ex artikel 1:377a BW bij eenhoofdig gezag)?

3b Als wordt aangenomen dat een machtiging tot uithuisplaatsing niet van invloed is op de door een rechter vastgestelde contactregeling, hoe verhoudt zich dat dan tot de vragen hierboven gesteld onder 1a tot en met 1h, mede in het licht van de uitspraak van de Hoge Raad van 14 december 2018 (ECLI:NL:HR:2018:2321)? Hebben degenen die met de dagelijkse verzorging en opvoeding van de minderjarige zijn belast dan bijvoorbeeld de eerder de door een rechter vastgestelde contactregeling onverkort te eerbiedigen als zij met de minderjarige op vakantie willen? En dienen zij zich dan tot de rechter te wenden als zij wijziging wensen van de eerder door de rechter vastgestelde contactregeling?

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:9018

Zaaknummer: C/09/595188

Wetsartikelen: